

YEAH YEAH YEH

Peter Yeh.
Mediaman.
Vreet dagelijks
woorden. Houdt
ook van fileren.
Maar dan niet
zozeer vis...

YESTERDAY ONCE MORE

In de aanloop naar deze veertigste editie droomde ik over hem. En dat terwijl ik drie decennia zelfs niet eens meer aan hem heb gedacht. Wat best wel raar is eigenlijk, want ik werk nota bene voor *Vision* en binnen culinaire kringen gold hij in zijn tijd als een grootheid. Het zit zo: Ik was in mijn *roaring twenties* toen ik voor *Penthouse Magazine* ging werken. Op één van mijn eerste dagen op de redactie in Amsterdam zat ik alleen op kantoor toen de deur openvloog en een beer van een kerel op mij afstapte. Met zuidelijk accent informeerde hij naar de hoofdredacteur. Ik vreesde van doen te hebben met een uit koers geslagen Brabo of Limbo die verhaal kwam halen. Mijn kansen achtte ik nihil. Hij hoefde maar met het topje van zijn middelvinger langs zijn duim te schieten, tegen mijn borst aan, en hij knalde mij zo door de ruimte, als was ik een propje papier. Echter... de man voor mij bleek Pieter Taselaar, een Limburgse *bon vivant*. Gerespecteerd wijnhandelaar. Geroemd wijnkenner. Gewaardeerd culinair journalist voor *Elsevier* alsmede columnist van *Penthouse*. Tja wist ik veel. Ik was toen op een leeftijd dat in *Penthouse* de culinaire rubriek nou niet bepaald mijn euh, eerste interesse had. Pieter Taselaar was in alles opmerkelijk. Groot, héél groot, met ravenzwarte

krullen. Een soort Friese *Grutte Pier* maar dan uit het Limburgse land. Als je toen een *All You Can Eat*-restaurant had, wilde je hem zeker niet binnen. Niet dat hij daar ooit zou komen trouwens. Voor zijn culinaire rubriek in *Elsevier* en die in *Penthouse* reisde hij stad en land af op zoek naar louter de fijnste eetgelegenheden – wat hem helaas uiteindelijk ook is opgebroken. Niet lang na onze kennismaking kreeg ik zijn overlijdensbericht. Taselaar was levenloos aangetroffen ergens in een hotelkamer. Wij van *Penthouse* waren ontzet; bij *Elsevier* eveneens. Het blad zocht en vond ten slotte een culinair recensent die een meer dan waardige opvolger zou blijken: Johannes van Dam. U begrijpt dat ik na mijn vreemde droom aardig in de war was. Wat had dit te betekenen? Was het toeval of was het soms een bijkans metafysische aanzet mij eens meer in de figuur Pieter Taselaar te verdiepen? Op deze plek een monumentje voor hem op te richten? Ik vond dat dat geen kwaad kon en ging eens het internet op. Ik leerde dat hij de vader is van restaurateur George Taselaar, die in Maastricht het restaurant Au Coin des Bons Enfants¹⁴ uitbaat. Ik leerde dat hij ooit verbaal de degens kruiste met een collega-wijnhandelaar, Pieter de Bruijn. Laat dat nu de vader zijn van Eric de

Bruijn van De Bruijn Wijnkopers anno 1772 en *Vision*-supporter van het allereerste uur! Jan Rook van Wijnplein.nl schrijft: 'Ik zat op de Wijnacademie in Maarn, waar tot genoegen van de cursisten twee wijncoryfeeën, te weten Pieter Taselaar en Pieter de Bruijn elkaar in de haren vlogen. Het ging natuurlijk om de excellente aard van de Bourgognes (Taselaar verkocht de wijnen van Louis Latour) versus de grandeur van de toppers uit Bordeaux (De Bruijn was een adept van Bordeauxwijnen). De heren spaarden elkaar in de discussie niet en na een enerverende middag eindigde de wijntitanenstrijd onbeslist.'

Uiteraard wil ik vanaf deze plek de loftrumpet steken over de bedenker, uitgever en hoofdredacteur van dit blad. Ik weet nog goed hoe hij na een gezellig etentje bij hem thuis serieus het woord tot mij richtte. Iets in de trant van "I have a Vision." Even dacht ik dat Martin Luther King in hem was gevaren. U moet weten: hij heeft een fascinatie voor *Americana*. Zo'n beetje alles uit de US vindt hij machtig en prachtig. Maar neen, hij had het over dit magazine. En... zette zijn woorden om in daden. Moge deze jubileumeditie u wel bekomen.